

ARBEIDSRECHTBANK TE LEUVEN VAN 13 JULI 2015

Bediendencontract
Vonnis op tegenspraak
Definitief

INZAKE:

Georges B. P., wonende te 5000 Namen, (...).

Eisende partij, vertegenwoordigd door mr. K. M., advocaat te 1170 Brussel, (...).

TEGEN:

N.V. A.-B.. met KBO nr. (...) en met zetel te 1000 Brussel, (...).

Verwerende partij, vertegenwoordigd door Mr. J. D. M., advocaat te 4000 Luik, (...).

*

**

Deze zaak werd ingeleid bij dagvaarding betekend op 31 maart 2014 door gerechtsdeurwaarder K. V. H. loco F. S. met standplaats te Brussel om te verschijnen op de zitting van 24 april 2014, datum waarop de zaak werd uitgesteld overeenkomstig artikel 747 Ger. W. op 18 juni 2015.

De poging tot verzoening overeenkomstig artikel 734 van het gerechtelijk wetboek leidde niet tot het acteren van een akkoord tussen partijen.

De verklaringen en argumenten van partijen werden gehoord waarna de sluiting van de debatten werd bevolen.

Mevrouw de Substituut Arbeidsauditeur gaf mondeling advies waarop partijen niet repliceerden.

De rechtbank nam de zaak in beraad en stelde de uitspraak van het vonnis vast op heden.

Na beraadslaging spreekt de rechtbank volgend vonnis uit.

De bij besluiten uitgebreide vordering strekt ertoe verwerende partij te horen veroordelen tot betaling van

- € 168.209,38 provisioneel bruto, aanvullende opzeggingsvergoeding,
- € 25.400,00 netto, buitengewone vertrekpremie (art. 17.2.2 van de cao van 24 juni 2011),
- € 10.000, vergoeding werkzekerheid (cao van 24 juni 2011),
- € 46.238,37 provisioneel, beschermingsvergoeding,
- € 46.238,37 provisioneel als forfaitaire schadevergoeding ontslag om discriminatoire redenen,
- afgifte van de gecorrigeerde sociale documenten en bij gebreke hieraan te voldoen te veroordelen tot betaling van een dwangsom van € 25 per dag vanaf de dertigste dag na datum van betekening van het vonnis,
- de wettelijke en gerechtelijke intresten,
- de kosten van de rechtspleging,
- dit alles bij vonnis dat uitvoerbaar zou zijn bij voorraad

De feiten

Eisende partij trad in dienst van verwerende partij op 1 januari 2000 met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur afgesloten op 6 december 1999.

Op 22 maart 2010 deelde eisende partij mee aan verwerende partij dat hij de uitvoering van zijn arbeidsovereenkomst wenste te schorsen in het kader van tijdskrediet. Ingevolge dit verzoek werd de arbeidsovereenkomst geschorst gedurende de periode van 1 mei 2010 tot 31 december 2012. Eiser nam gedurende die periode een politiek mandaat op, en wenste dit nog verder te zetten met een aangepast uurrooster nadien.

Er werd niet meteen een nieuwe functie voor hem gevonden waardoor partijen overeenkwamen de arbeidsovereenkomst nog voor een extra periode van drie maanden te schorsen zonder prestaties noch vergoeding, voorzien tot 31 maart 2013.

Op 26 maart 2013 zaten partijen samen en stelde verwerende partij dat zij de overeenkomst zou verbreken per 2 april 2013.

Dit werd bevestigd in het schrijven van 29 maart 2013.

Nietigheid en verjaring

Verwerende partij beroept zich op het ontbreken van de datum van de betekening op het exploit van dagvaarding.

Op het origineel zoals neergelegd op de griffie blijkt duidelijk dat dit 31 maart 2014 is.

Mogelijks betreft de opmerking van verwerende partij het afschrift dat aan haar betekend werd, maar hier wordt niet verder op ingegaan. De rechtbank stelt vast dat er geen nietigheid kan worden uitgesproken van de inleidende dagvaarding.

Gelet op de betekening ervan op 31 maart 2014 moet ook vastgesteld worden dat er nog geen verjaring was ingetreden op grond van art. 15 arbeidsovereenkomstenwet, nu de beëindiging zoals ze mondeling werd meegedeeld en schriftelijk werd bevestigd op 31 maart 2013 slechts inging vanaf 3 april 2013. Twee april 2013 was de laatste dag verbonden door de arbeidsovereenkomst, 3 april 2013 het effectief ingaan van de verbreking zoals gewild door verwerende partij. Er was bijgevolg op het ogenblik van de betekening nog geen jaar verlopen na het beëindigen van de arbeidsovereenkomst.

Beoordeling ten gronde

Toepassing CAO 24 juni 2011

In het kader van een eventueel collectief ontslag en van mogelijke herstructureringen ging verwerende partij met de sociale partners een cao aan waarin maatregelen werden vastgelegd wanneer er een herstructurering, ontslag om economische reden of collectief ontslag zou volgen binnen de vastgelegde periode van 30 maanden.

Het toepassingsgebied (art.2) van deze CAO is : de werknemers verbonden door een overeenkomst van onbepaalde duur, en geïmpacteerd door een ontslag om economische motieven dan wel een collectief ontslag. Komen dus niet in aanmerking: de werknemers van wie de overeenkomst 'automatisch' eindigt, diegenen die zelf ontslag nemen, en diegenen die ontslagen worden om redenen die geen verband houden met de herstructurering.

Op het formulier C4 werd de diplomatische verwijzing gebruikt naar 'reorganisatie'. Partijen zijn het er wel over eens dat gelet op de lange schorsingsperiode de functie van eiser zoals die uitgeoefend was op het ogenblik van de aanvang van de schorsing, als dusdanig niet meer vrij was en ingevuld werd door een externe kracht.

Het probleem was de gelijkwaardige herinschakeling van eiser na dergelijk lange afwezigheid.

Naast twee oude koeien die hij uit de gracht haalde (schrijven van 2006 en 2009) is de enige bekommernis van eiser zoals die uit zijn mails blijkt van bij het nakend einde van de schorsing, de vrijwaring van een zekere soepelheid in het prestatieregime, hetgeen de zoektocht naar een aangepaste functie er niet op vergemakkelijkte.

Uiteindelijk besliste verwerende partij bij de afloop van de bijkomende extra schorsing om de knoop door te hakken en de relatie te verbreken.

Einde november 2012 waren er inderdaad nog pistes open zoals blijkt uit de mail van eiser van 27 november 2012, maar bleek evenzeer hoe hij vasthield aan bepaalde verzoeken van 2006 en 2009 waarop hij nog geen antwoord zou hebben gekregen...en waarna hij duidelijk zijn wens formuleerde om een combinatie te vinden met zijn politiek mandaat in de vorm van politiek verlof, 4/5 tewerkstelling,...). Deze uitgangspunten leidden dus tot de vaststelling bij verwerende partij dat dit niet mogelijk bleek.

Deze rechtbank is van oordeel dat dergelijk ontslag geen ontslag om economische redenen noch om redenen van herstructurering is, maar wel om redenen van onvoldoende onderlinge overeenstemming voor een herstart na dergelijk lange schorsing.

De CAO is derhalve niet van toepassing op het geval van het ontslag van eiser.

Opzeggingsvergoeding

De schriftelijke in het Frans opgestelde arbeidsovereenkomst bepaalt dat 'en cas de licenciement, le préavis actuel sera fixé à 12 mois', vertaald als: ingeval van ontslag zal de ... opzeg 12 m bedragen.

Voor eiser is dit een startgarantie bij de berekening van een eventuele opzegging, waarop dus de verdere opzegtermijn dient geënt te worden.

Hij vertaalt 'actuel' als 'huidig', maar de tekst vervolgt met een toekomstige tijd: dit betekent dat 'actuel' dient te worden vertaald als de 'werkelijke' toe te passen opzegtermijn op het ogenblik van het ontslag.

Deze clause is volkomen conform aan het toenmalig geldend art. 85 aow, voor zover het minstens gelijk is aan het wettelijk toepasselijk minimum dat toen gold. Dit was toen 9 maanden, zodat eiser gerechtigd is op de vooraf toegezegde 12 maanden conform de arbeidsovereenkomst.

Eiser had een buitenfunctie en had in dat kader de beschikking over een bedrijfswagen. Tijdens de schorsing en bij de beëindiging van de overeenkomst was er geen privaat voordeel meer.

Het variabel loon dat eiser in aanmerking neemt is eigenlijk de anciënniteitspremie en anciënniteitsverlof, hetwelk in maart 2013 363,47 € bedroeg.

Eiser bleef na zijn ontslag nog 12 maanden aangesloten bij de groepsverzekering zodat dit voordeel niet een tweede maal in de opzegvergoeding dient te worden opgenomen.

Voor wat het medisch plan betreft zijn er geen patronale bijdragen zodat deze niet kunnen worden opgenomen in de vergoeding.

Derhalve was het lopend jaarloon zoals correct berekend door verwerende partij: 69.924,81 €, waarvan er 55.276,05 werden uitbetaald, zodat er nog een saldo blijft van 14.648,76 €.

Bescherming tijdskrediet

Het tijdskrediet verliep 31 december 2012 en het ontslag ging in op 3 april 2013, zodat er een periode van drie maanden verstreken was op dat ogenblik. Zelfs als men het schrijven van 31 maart 2013 beschouwt als een handeling waarbij een einde wordt gesteld (per 3 april) aan de arbeidsovereenkomst, dan nog moet er vastgesteld worden dat het ontslag en de motieven daartoe hoegenaamd geen uitstaans hebben met het afgelopen tijdskrediet maar alles te maken hebben met het niet vinden van een nieuwe aangepaste functie na de lange schorsing. Het tijdskrediet en het feit dat eiser daardoor de kans kreeg meer en meer zijn politieke ambities uit te bouwen, zijn niet de reden van het ontslag, wel de moeilijkheden die daardoor ontstonden om een vlotte herintegratie binnen het kader van nog lopende arbeidsverhouding bij verweerster te laten gebeuren.

Discriminatie

Eiser stelt dat het ontslag werd gegeven nadat hij te kennen had gegeven dat hij zijn politieke activiteiten wenste verder te zetten parallel aan het hernemen van zijn functie, hetgeen discriminatie uitmaakt op basis van politieke overtuiging, minstens intimidatie...

Eiser stelt dat verwerende partij meermaals verwijst naar de politieke functies in zijn cv, en dat het ontslag mede ingegeven was door de vaststelling dat eiser bij voorkeur zijn politieke activiteiten wou verder zetten.

Krachtens de Discriminatiewet 10 mei 2007 is er sprake van directe discriminatie als iemand minder gunstig wordt behandeld dan iemand anders in een vergelijkbare situatie op grond van een of meer, werkelijk of vermeende, eigen of bij associatie toegekende beschermde kenmerken, tenzij die ongunstige behandeling objectief wordt gerechtvaardigd door een legitiem doel en de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn.

Onder de beschermde kenmerken valt ook de politieke overtuiging. Eiser is lid van ECOLO en nam een (niet uitvoerende) functie aan als provincieraadslid.

Eiser toont niet aan dat hij omwille van zijn politieke overtuiging anders werd behandeld.

Er is ook nergens enige rechtstreekse verwijzing naar zijn politieke overtuiging. Deze argumentatie komt ook pas in de dagvaarding ten berde.

De motieven naar dewelke eiser verwijst zijn géén allusies van de werkgever op zijn politieke overtuiging maar wel de vaststelling van de werkgever dat eiser klaarblijkelijk voorrang wenst te geven aan het kunnen cumuleren van zijn politieke activiteiten met een daaraan aangepaste uitoefening van de arbeidsovereenkomst, hetgeen dus de houding van eiser betreft inzake loyautéit en beschikbaarheid binnen de arbeidsovereenkomst en geen verwijt inhoudt en nog minder enige benadeling die zou slaan op zijn politieke overtuiging.

OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK

Recht sprekend op tegenspraak;

Gehoord Mevr. N. H., substituut-arbeidsauditeur in haar mondeling advies.

Verklaart de vordering ontvankelijk;

Veroordeeld verwerende partij tot betaling aan eisende partij van het bedrag van 14.648,76 €, saldo opzegvergoeding.

Slaat de kosten om, € 209,76, dagvaardingskosten ten laste van verwerende partij en verwijst voor het overige ieder tot de eigen gemaakte kosten.

Gelet op van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken en inzonderheid op de artikelen 2, 30, 34 tot en met 37 en 41.

Aldus geoordeeld en ondertekend door:

de heer Y. D., rechter, voorzitter van de kamer;
de heer R. L., Plaatsvervangend Magistraat;
de heer M. V., rechter in sociale zaken-werknemer;

bijgestaan door J. V., griffier,